

Monitoring działań w UE (legislacja, publikacje) – 2 sierpnia 2023 r.

- **Informacje generalne o prawie UE – akty prawne i dokumenty strategiczne**

Eliminowanie podwójnego opodatkowania (arbitraż) – Konwencja w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych (Dz.U. L 225 z 20.8.1990, s. 10)

W tej międzyrządowej konwencji zwanej także konwencją arbitrażową ustanowiono procedurę służącą eliminowaniu podwójnego opodatkowania w określonych sytuacjach. Chodzi tu na przykład o sytuacje, w których oddziały przedsiębiorstw wielonarodowych (przedsiębiorstwa powiązane) mające siedziby w różnych państwach UE podlegają opodatkowaniu w więcej niż jednym państwie UE na skutek skorygowania w górę zysków osiągniętych w innym państwie UE.

W sytuacji podwójnego opodatkowania przedsiębiorstwo, którego ona dotyczy, kieruje sprawę do właściwych organów podatkowych. Jeśli organy te nie mogą rozwiązać problemu w sposób zadowalający, starają się dojść do porozumienia z organami państwa UE, na terenie którego opodatkowane jest przedsiębiorstwo powiązane.

Jeśli organy w dwóch państwach UE nie są w stanie dojść do porozumienia, kierują sprawę do komisji doradczej, która wskazuje możliwy sposób rozwiązania sporu.

Organy podatkowe mogą później przyjąć, w drodze porozumienia stron, rozwiązanie odmienne od zaproponowanego przez komisję doradczą, jednak w przypadku gdy nie mogą osiągnąć porozumienia, zobowiązane są przyjąć propozycję komisji. W skład komisji wchodzi przewodniczący, po dwóch przedstawicieli każdego z zainteresowanych organów podatkowych oraz parzysta liczba niezależnych członków.

Konwencja została podpisana w dniu 23 lipca 1990 r. i weszła w życie z dniem 1 stycznia 1995 r. Miała obowiązywać do dnia 31 grudnia 1999 r. (przez okres pięciu lat). W dniu 25 maja 1999 r. Rada przyjęła protokół zmieniający konwencję, na podstawie którego jej obowiązywanie zostaje za każdym razem przedłużone o kolejne pięć lat.

Kodeks postępowania wspierającego skuteczne wykonanie konwencji został sporządzony przez Wspólne Forum UE ds. Cen Transferowych i przyjęty w 2006 r. Powołane w 2002 r. Wspólne Forum UE ds. Cen Transferowych doradza Komisji Europejskiej i wspiera ją w sprawach dotyczących cen transferowych. Cena transferowa: przyjmowana do celów księgowych cena stosowana na potrzeby określania wartości transakcji między przedsiębiorstwami powiązanimi podporządkowanymi temu samemu podmiotowi zarządzającemu na sztucznie zawyżonym lub zaniżonym poziomie z myślą o zmianie wykazywanego zysku lub przeniesieniu dochodów między tymi przedsiębiorstwami.

Zmieniony kodeks postępowania został przyjęty w 2009 r. Kodeks postępowania wyjaśnia różne aspekty, w tym dotyczące:

- zakresu konwencji,
- dopuszczalności sprawy,
- procedur wzajemnego porozumienia, oraz
- procedur rozwiązywania sporów.

Kolejne państwa przystępujące do UE stawały się stronami konwencji na podstawie następujących aktów prawnych:

- konwencja z 1995 r. w sprawie przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji do konwencji w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w przypadku korekty zysków przedsiębiorstw powiązanych,
- konwencja z 2005 r. w sprawie przystąpienia Cypru, Estonii, Litwy, Łotwy, Malty, Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji, Słowenii i Węgier do konwencji,
- akt dotyczący warunków przystąpienia Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę UE,
- akt przystąpienia Chorwacji do UE, na mocy którego państwo to przystąpiło do konwencji i protokołu. W decyzji 2014/899/UE ustalono datę wejścia w życie konwencji i protokołu w odniesieniu do Chorwacji oraz zmieniono tekst konwencji na skutek przystąpienia tego państwa do Unii.

W październiku 2017 r. Rada przyjęła dyrektywę (UE) 2017/1852 w sprawie mechanizmów rozstrzygania sporów w UE, która jest oparta na konwencji arbitrażowej. Zakres tej dyrektywy jest szerszy aniżeli konwencji: ma ona zastosowanie do wszystkich podatników podlegających opodatkowaniu z tytułu podatków dochodowych i podatków od kapitału, objętych dwustronnymi umowami i konwencjami podatkowymi oraz konwencją arbitrażową. Z uwagi na korzyści wynikające z dyrektywy, która nakłada wymóg eliminacji podwójnego opodatkowania, w przyszłości konwencja arbitrażowa może być stosowana rzadziej.

Więcej informacji:

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=CELEX%3A01990A0436-20141214>

- **Prowadzone procesy konsultacyjne, stanowiska:**

1. Energia odnawialna – sprawozdanie na temat otwarcia systemów wsparcia

Konsultacje publiczne przepisów prawa energetycznego w UE (OZE) – na podstawie analizy dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii ((UE) 2018/2001) i rozporządzenia w sprawie zarządzania unią energetyczną ((UE) 2018/1999) – I Etap legislacyjny – Zaproszenie do zgłaszania uwag. Ostateczny termin na przesłanie opinii to 28 sierpnia 2023 r.

Unijny cel na okres do 2030 r. dotyczący udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto nie określa wiążących celów krajowych, w przeciwieństwie do celu na okres do roku 2020. Cel ten ma zostać osiągnięty wspólnie przez wszystkie państwa członkowskie UE w oparciu o ich skoordynowane i połączone działania, co znajduje odzwierciedlenie w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii ((UE) 2018/2001) i rozporządzeniu w sprawie zarządzania unią energetyczną ((UE) 2018/1999).

Oznacza to, że współpraca między państwami członkowskimi, w tym przepisy dotyczące wspólnych projektów i otwarcia systemów wsparcia, będą odgrywać rolę w osiągnięciu tego celu. Zgodnie z art. 5 dyrektywy państwa członkowskie mogą utworzyć systemy wsparcia na rzecz energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich. W art. 5 ust. 5 zobowiązano Komisję do przeprowadzenia „oceny wdrożenia” tego przepisu, w której przeanalizuje się również, czy istnieje potrzeba zobowiązania państw członkowskich do częściowego otwarcia możliwości udziału w ich systemach wsparcia dla producentów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich, z myślą o osiągnięciu 5 % otwarcia tych systemów do 2025 r. i 10 % otwarcia tych systemów do 2030 r. (zgodnie z definicją zawartą w art. 5).

Współpraca regionalna, w tym otwarcie systemów wsparcia, może przyczynić się do bardziej racjonalnego pod względem kosztów wdrażania energii ze źródeł odnawialnych i większego dostosowania regulacyjnego między państwami członkowskimi. Na przykład otwarcie aukcji energii ze źródeł odnawialnych na projekty w innych państwach członkowskich zapewnia projektom o korzystniejszych warunkach możliwość konkurencyjnego, potencjalnie przy niższych

kosztach dla finansów publicznych. Ponadto wraz ze wzrostem wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych, dostępność lokalizacji na nowe instalacje w niektórych państwach członkowskich, ale nie w innych, może być bardzo ograniczona, co może mieć wpływ na koszty realizacji projektów. Ścisła współpraca transgraniczna w zakresie wspierania energii ze źródeł odnawialnych może zachęcać do wymiany najlepszych praktyk i wspólnego procesu uczenia się, prowadząc do lepiej zaprojektowanych systemów wsparcia (które w przeciwnym razie mogą zwiększyć zakłócenia na rynku wewnętrznym i koszty transakcji ponoszone przez inwestorów ze względu na różne krajowe otoczenia regulacyjne).

Sprawozdanie posłuży ocenie tego, w jakim stopniu państwa członkowskie UE wspierały produkcję energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w innych państwach UE, zgodnie z art. 5 dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii. W sprawozdaniu oceniona zostanie również potrzeba zobowiązania państw członkowskich do częściowego otwarcia ich systemów wsparcia dla producentów w innych państwach członkowskich, w kontekście otwarcia możliwości udziału w tych systemach na poziomie 5% do 2025 r. oraz 10% do 2030 r., jak określono w art. 5.

Link: <https://pracodawcy.pl/energia-odnawialna-sprawozdanie-na-temat-otwarcia-systemow-wsparcia/>

2. Program LIFE na lata 2021–2027 – ocena śródkresowa

Konsultacje publiczne przepisów prawa ochrony środowiska w UE (Program LIFE na lata 2021–2027) – na podstawie [analizy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) 2021/783 z dnia 29 kwietnia 2021 r. ustanawiającego Program działań na rzecz środowiska i klimatu \(LIFE\) – I Etap legislacyjny – Zaproszenie do zgłaszania uwag. Ostateczny termin na przesłanie opinii do 15 września 2023 r.](#)

Program działań na rzecz środowiska i klimatu (program LIFE) uruchomiono 29 kwietnia 2021 r. rozporządzeniem 2021/783. W wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027 program LIFE jest jedynym programem UE poświęconym działaniom na rzecz środowiska i klimatu. Ma on zatem zasadnicze znaczenie dla prawodawstwa i polityki UE w dziedzinie środowiska, klimatu i czystej energii.

Program LIFE jest w pełni zgodny z założeniami i celami Europejskiego Zielonego Ładu, takimi jak sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, nowoczesna, energooszczędna, zasobooszczędna i konkurencyjna gospodarka opierająca się na odnawialnych źródłach energii, zerowa emisja gazów cieplarnianych netto do 2050 r., wzrost gospodarczy oddzielony od wykorzystania zasobów, ochrona i wzbogacanie kapitału naturalnego UE, wysoki standard ochrony zdrowia i dobrostanu obywateli oraz ochrona przed zagrożeniami i skutkami związanymi ze środowiskiem i klimatem.

Zgodnie z art. 20 rozporządzenia LIFE Komisja jest zobowiązana do przeprowadzenia śródkresowej oceny programu.

Komisja przeprowadzi ocenę śródkresową programu LIFE (finansowanie przez UE działań na rzecz środowiska i klimatu). Obejmie ona lata 2021–2024 i skoncentruje się na tym, czy program realizuje wyznaczone cele i utrzymuje strategiczny kierunek.

Ocena ma na celu poprawę bieżącej realizacji programu i uwzględnienie wniosków z niej w przyszłych propozycjach programów. Ocena obejmie działania w ramach następujących podprogramów LIFE: przyroda i różnorodność biologiczna; gospodarka o obiegu zamkniętym i jakość życia; łagodzenie zmiany klimatu i przystosowanie się do niej; oraz przejście na czystą energię w latach 2021–2024. Ocena skoncentruje się na tym, czy i w jakim stopniu program osiąga swoje cele i utrzymuje swój strategiczny kierunek.

Sprawozdanie z oceny obejmie również spójność programu LIFE z działaniami na rzecz środowiska, klimatu i czystej energii finansowanymi z innych programów i inicjatyw UE oraz

sposób, w jaki środki państw członkowskich uzupełniają finansowanie UE w dziedzinie środowiska, klimatu i energii.

Link: <https://pracodawcy.pl/program-life-na-lata-2021-2027-ocena-srodekresowa/>

- **Publikacje oraz inne informacje:**

1. [Alert podatkowy Deloitte: Orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-232/20: Stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w podatku VAT w strukturze toll manufacturing](#)

[Ruling of the Court of Justice of the European Union in case C-232/22: Fixed establishment for VAT in toll manufacturing structure](#)

29 czerwca 2023 roku Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydał orzeczenie w trybie prejudycjalnym w sprawie C-232/22 Cabot Plastics Belgium SA przeciwko État belge (Belgia) dotyczący stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej (Fixed Establishment) w branży produkcyjnej.

Sprawa rozpatrywana przez TSUE dotyczyła świadczenia przez belgijską spółkę Cabot Plastics Belgium SA (Cabot Plastics), usług produkcji na materiale powierzonym (tzw. *toll manufacturing*) oraz innych usług pomocniczych na rzecz prawnie niezależnej, lecz powiązanej kapitałowo spółki z grupy – Cabot Switzerland (Cabot Switzerland).

Zgodnie z umową zawartą pomiędzy ww. spółkami Cabot Plastics, oprócz usługi głównej, zobowiązała się również do świadczenia szeregu usług dodatkowych, takich jak m. in.:

- przechowywanie i zarządzanie surowcami oraz produktami,
- wydawanie zaleceń optymalizujących produkcję i zapewnianie wsparcia w tym zakresie,
- przeprowadzanie kontroli technicznych,
- przedstawianie uwag dot. potrzeb operacyjnych zakładów produkcyjnych,
- ułatwianie formalności celnych,
- wsparcie administracyjne w zakresie cła i akcyzy,
- działanie jako oficjalny importer,
- zarządzanie materiałami opakowaniowymi.

Do realizacji zleconych zadań Cabot Plastics wykorzystywała swoje wyposażenie i sprzęt, a wszelkie prace wykonywane były na wyłączność i pod kierownictwem Cabot Switzerland w oparciu o standardy zleceniodawcy.

W wyniku kontroli podatkowej, organy podatkowe uznały, że Cabot Switzerland posiada stałe miejsce prowadzenia działalności w Belgii, a zatem miejscem świadczenia, i w konsekwencji opodatkowania ww. usług była Belgia. Swoją argumentację organy podparły faktem, iż zakłady produkcyjne, centrum dystrybucji i miejsca składowania należące do Cabot Plastics, a także sprzęt usługodawcy, wykorzystywane na wyłączność i pozostawione do swobodnej dyspozycji usługobiorcy stanowią zaplecze techniczne Cabot Switzerland, przesądzające o istnieniu *Fixed Establishment* dla tego podmiotu. Ponadto, zdaniem organów, poprzez świadczenie usług pomocniczych, personel Cabot Plastics umożliwiał Cabot Switzerland, prowadzenie sprzedaży gotowych produktów.

Cabot Plastics, nie zgadzając się ze stanowiskiem organów, zaskarżyła rzeczoną decyzję, a ostatecznie sprawa trafiła przed Trybunał Sprawiedliwości UE.

Wątpliwości w sprawie dotyczyły przede wszystkim interpretacji art. 44 dyrektywy Rady 2006/112/WE i art. 11 rozporządzenia Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. w

odniesieniu do tego, czy podatnik mający siedzibę poza Unią Europejską powinien być uznawany za posiadającego stałe miejsce prowadzenia działalności w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma odrębny prawnie usługodawca, jeżeli zasoby ludzkie i techniczne tego drugiego są zapewniane temu podatnikowi na zasadzie wyłączności

W niniejszej sprawie TSUE, odnosząc się w głównej mierze do wyroku C-333/20 (Berlin Chemie) orzekł, że podatnik będący usługobiorcą, którego siedziba działalności gospodarczej znajduje się poza Unią, nie posiada stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, odrębny pod względem prawnym, podmiot świadczący dane usługi, jeżeli nie posiada on tam odpowiedniej struktury w zakresie zaplecza personalnego i technicznego, która może stanowić to stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Powyższe stosuje się nawet wówczas, gdy podatnik świadczący usługi wykonuje na rzecz tego podatnika będącego usługobiorcą, w wykonaniu wyłącznego zobowiązania umownego, usługi w postaci produkcji z materiałów powierzonych oraz szereg świadczeń akcesoryjnych lub uzupełniających, które przyczyniają się do działalności gospodarczej podatnika będącego usługobiorcą w tym państwie członkowskim

Uzasadniając swoje stanowisko TSUE przywołał swoją argumentację, zgodnie z którą kwalifikacja *Fixed Establishment* nie może zależeć wyłącznie od okoliczności, iż spółka posiada inną spółkę zależną w danym państwie członkowskim. Ponadto, dopiero w przypadku natychmiastowego i stałego dysponowania zasobami usługodawcy jak własnymi można uznać, że zasoby te cechują się odpowiednią strukturą i stałością w kontekście stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej. TSUE wskazał również, że w sytuacji, w której producent na zlecenie, świadczy usługi na własne ryzyko (wykorzystując własne zasoby), samo zawarcie umowy na wyłączność nie przesądza o powstaniu *Fixed Establishment*. Jak wynika z treści wyroku, kluczowe jest również odróżnienie świadczenia usług polegających na produkcji z materiałów powierzonych świadczonych przez Cabot Plastics od usług sprzedaży realizowanych przez Cabot Switzerland. TSUE nadmienił również, że to samo zaplecze nie może być wykorzystywane jednocześnie do świadczenia i odbioru tych samych usług, a świadczenie ww. usług akcesoryjnych, nie ma wpływu na kwestię istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej usługobiorcy.

Korzystny wyrok TSUE z pewnością wzmocni zmieniającą się linię interpretacyjną w zakresie stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej dla celów VAT w strukturach toll manufacturing. Ponadto, wyrok będzie stanowił również istotny argument w innych sytuacjach, gdzie dyskusyjne jest powstanie stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej zagranicznego przedsiębiorcy, współpracującego z podwykonawcami (usługodawcami) w danym kraju.

Link: <https://pracodawcy.pl/alert-podatkowy-deloitte-orzeczenie-trybunalu-sprawiedliwosci-unii-europejskiej-w-sprawie-c-232-20/>

2. Sieć Firm Przyszłości PFR #NaWakacje: CYFRYZACJA | Zasięgnij specjalistycznego doradztwa od EDIH, czyli Polskiej Sieci Hubów Innowacji Cyfrowych!

Jesteśmy w trakcie wakacji, dla jednych to już czas wypoczynku, a dla innych dalszej pracy.

Niezależnie od tego, czy pracujesz w biurze czy jedziesz w długą podróż, Polski Fundusz Rozwoju (PFR) przygotował specjalny cykl cykl #PolecamyNaWakacje, czyli 5 kompleksowych propozycji wsparcia Twojej firmy w obszarach z cyfryzacji, innowacji i zielonych technologii! Mamy nadzieję, że będzie on inspiracją do nowych aktywności!

Pierwszy cykl jest poświęcony cyfryzacji!

Część #3: Zasięgnij specjalistycznego doradztwa od EDIH, czyli Polskiej Sieci Hubów Innowacji Cyfrowych!

PFR uruchomił Cyfrową Wyprawkę dla Firm - Kompendium wiedzy o cyfryzacji dla Twojej firmy

W Bazie wiedzy znajdują się informacje na temat dziedzin takich jak m.in. : Automatyzacja i robotyzacja produkcji; Cyfryzacja procesów administracyjnych; Cyfryzacja procesów finansowo - księgowych; Cyfryzacja procesów HR; Cyfryzacja procesów marketingowych; Budowa kompetencji cyfrowych pracowników; Cyberbezpieczeństwo; Zarządzanie cyfrową firmą czy Trendy przyszłości.

Polska Sieć Hubów Innowacji Cyfrowych - European Digital Innovation Hub (EDIH)

Ośrodki gromadzące wiedzę i kompetencje w dziedzinie cyfrowej transformacji przedsiębiorstw. Ich rolą jest pomoc w zwiększaniu konkurencyjności firm, poprzez ich wsparcie w procesach cyfryzacji. Tworzą je m.in. instytucje otoczenia biznesu, inkubatory przedsiębiorczości, dostawcy rozwiązań i zaplecza technologicznego, uczelnie i instytucje badawczo-rozwojowe.

Oferta wsparcia dla firm:

- Wiedza i kontakty: branżowe spotkania, konferencje, dostęp do ekosystemu firm i instytucji, sprzyjających rozwojowi innowacji,
- Infrastruktura: zaplecze technologiczne, doradztwo w wyborze technologii, a także wynajem hali przemysłowych czy wsparcie w znalezieniu obszarów pod inwestycje,
- Wsparcie biznesowe: pomoc w pozyskaniu finansowania, doradztwo inwestycyjne, wsparcie w stworzeniu planu rozwoju firmy w kierunku digitalizacji,
- Test before invest: testowe wdrożenia nowych technologii, badania, analizy i ekspertyzy, a także ewaluacja wdrożeń,
- Inspiracja i doświadczanie: showroom fabryki przyszłości, wizyty studyjne, szkolenia, warsztaty i publikacje.

Fundacja Platforma Przemysłu Przyszłości obejmuje funkcję koordynatora z konsorcjami EDIH w ramach Polskiej Sieci Hubów Innowacji Cyfrowych.

Więcej o działaniach fundacji: <https://przemyslprzyszlosci.gov.pl>

*Lista EDIH znajduje się na stronie: <https://przemyslprzyszlosci.gov.pl/polskie-konsorcja-w-europejskiej-sieci-hubow-innowacji-cyfrowych/>

Link: <https://pracodawcy.pl/siec-firm-przyszlosci-pfr-nawakacie-cyfryzacja-zasiegnij-specjalistycznego-doradztwa-od-edih-czyli-polskiej-sieci-hubow-innowacji-cyfrowych/>

Źródło: EUR-Lex, Komisja Europejska, Deloitte Polska (Deloitte Touche Tohmatsu Limited), Polski Fundusz Rozwoju SA. Fundacja Platforma Przemysłu Przyszłości